

Endelig som punkt 9 vil jeg gerne nævne en ting, som også har optaget forsamlingen i dag her ret kraftigt, og med god ret, og det er spørgsmålet om arbejdsløsheden, spørgsmålet omkring det faktum, at der desværre bliver flere ledige i vort samfund. Det er alarmerende, og det er specielt galt for den enkelte ledige, der rammes, og det er specielt problematisk for dem, der tilhører den ældre generation på arbejdsmarkedet, som, det ved vi jo alle, ikke nødvendigvis har en større risiko for at blive afskediget end andre aldersgrupper, men som, når først de er afskediget, har meget, meget svært ved at komme tilbage på arbejdsmarkedet.

Jeg nævnte faktisk også dette element i debatten under førstebehandlingen den 9. september. Jeg gjorde det med et bestemt sigte, nemlig at advare kraftigt imod, at når man nu har en situation, som vi alle må være optaget af, med stigende ledighed, så gør man altså ikke en kraftanstrengelse for at invitere borgere fra andre lande til vores arbejdsmarked for så at tage de arbejdspladser, der trods alt er.

Derfor var min bøn jo også til de øvrige partier herinde, at man ikke indgik en aftale, som åbnede for arbejdskraft fra de nye EU-lande fra 1. maj næste år, når man nu har en mulighed efter EU-reglerne for at lade være. Alligevel er der jo sket det siden vores førstebehandling den 9. september og indtil i dag, at der mellem regeringen og Det Radikale Venstre, Socialdemokraterne, SF og Kristendemokraterne er indgået en aftale, som betyder, at man åbner døren for den arbejdskraft, der måtte ønske at komme hertil, og at man også har udvidet den periode, man så kan opholde sig her i landet for at søge arbejde, fra 3 til 6 måneder, så man altså indbyder de her folk til at komme her og være her i 6 måneder med henblik på at søge arbejde.

Se, hvis man nu har én arbejdsplads, der er ledig, og man har en dansker, der er kvalificeret til opgaven – det kan jo i øvrigt også være en af de personer, der er kommet hertil, altså en fra de etniske minoriteter; vi ved jo, at 40 pct. af al konstanthjælp jo faktisk udbetales til folk med en udenlandsk baggrund, så det kan jo sagtens være en af de her personer, der vil kunne bestride det her job – og man så derudover har en polak, som også byder sig til, så er der den situation i dag og indtil den 1. maj næste år, at man så skal tage den, der er her i landet. Den dansker, som kan bestride stillingen, skal man så antage til jobbet. Man skal spørge det lokale arbejdsmarkedsråd, om man må hente polakken herop

til det her job, og hvis man kan finde dansk arbejdskraft, der kan bestride den her stilling, så må man ikke. Det er udgangspunktet i vores lovgivning i dag.

Når man nu ved, at ledigheden desværre er stigende, hvorfor ændrer man så reglerne pr. 1. maj næste år, så det nu bliver arbejdsgiveren suverænt, der afgør, om man hellere vil have polakken, selv om vi kan anvise kvalificeret arbejdskraft til det pågældende job her i Danmark? Jeg forstår det simpelt hen ikke på anden måde, end at al den tale om de arbejdsløse i virkeligheden er et blålæs, at det simpelt hen er et eller andet med, at man har haft en eller anden fokusgruppe til at sidde og spekulere på, hvordan man vinder næste valg. Det gør man ved at fokusere på arbejdsløsheden, og så gør man bare det.

Hvis man virkelig mente noget med det her, så ville man jo ikke åbne for, at ti nye lande kunne få deres arbejdskraft til at vandre til Danmark, når vi har kvalificeret arbejdskraft. Så ville man beholde de regler, vi har i dag, og tage den arbejdskraft ind udefra, som vi ikke selv er dækket ind med her i det danske samfund.

Men det har man valgt at gøre: Den aftale har man lavet. Det er jo ikke en del af finansloven. Det er en aftale, der er lavet, siden vi har haft førstebehandlingen. Derfor synes jeg også, det er på sin plads at nævne den her.

Kl. 16.30

Der er en enkelt aftale, vi ikke står som en del af. Det er aftalen om Det Kongelige Teater. Man finansierer den, som det allerede har været nævnt, ved at spare på de bidrag, staten yder til de små virksomheders sygeforsikringsordning. Vi havde hellere set, at man havde taget en grundlæggende diskussion om kulturområdet, også det københavnske, specielt i forhold til det her nye skuespilhus, som jo skal koste 800 mio. kr., og som der jo stadig væk er et stort flertal, desværre, som af forskellige mærkværdige årsager står bag. Jeg har mest fornemmelsen af, at den eneste grund til, at man står ved det forlig, som gør, at vi altså står uden for aftalen om Det Kongelige Teater, fordi vi ikke vil have det her nye skuespilhus, er af misforstået hensyntagen til nogle ganske få.

Hvis man virkelig spurgte og kunne kigge ind i hovederne på folketingsmedlemmerne, tror jeg, der ville være et massivt flertal herinde for at undgå den udgift for statskassen på de 800 mio. kr., som man lægger op til ved byggeri af et